

Arrest

nr. 70 303 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. OP DE BEECK, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 28 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 29 september 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 augustus 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Gorani (Slavische moslim) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Zlipotok (gemeente Dragaš). In juni 1998 werd u opgeroepen voor uw militaire dienstplicht. U werd gedurende drie maanden in Valjevo (Servië) gestationeerd. Vervolgens vervulde u gedurende zes maanden uw dienstplicht in Bogovodja (Servië). Nadien was u gedurende drie maanden in Mladenovac (Servië) gelegerd. U nam tijdens uw dienstplicht nooit deel aan militaire acties. Op negen juni 1999, na de NAVO-bombardementen, keerde u terug naar huis in Kosovo. U keerde niet meer naar de kazerne terug. In januari 2000 werd u aan de grens tussen Kosovo en Servië door de Servische politie aangehouden. U werd voor het ontlopen van uw dienstplicht één maand in tijdelijke hechtenis geplaatst en moest nog gedurende eenentwintig dagen uw dienstplicht in Servië voltooien. U keerde vervolgens terug naar uw dorp, waar u op 27 november 2002 officieel in het huwelijk trad met uw huidige echtgenote. Sinds het einde van de Kosovaarse oorlog tot aan uw vertrek naar België in 2010 kwamen herhaaldelijk twee Albanese mannen langs die uw vader vroegen waar u was. Tevens vroegen ze uw vader of jullie in het bezit waren van wapens. Ze maakten het verwijt dat u uw legerdienst in het Servische leger had gedaan en zeiden dat u op een lijst stond vermeld. Omdat ze een dreigende indruk achterlieten, bracht uw vader de plaatselijke politie op de hoogte. De politie vroeg uw vader haar te contacteren indien de Albanese mannen nog eens zouden langskomen. Uw vader weigerde het aangeboden telefoonnummer aan te nemen omdat hij bang was voor de mogelijke gevolgen. U noch uw vader contacteerden verder de politie of maakten melding van de bezoeken van de twee onbekende Albanese mannen. In 2003 moest uw echtgenote bevallen van jullie eerste kind. U vertrok naar het ziekenhuis van Dragaš. Men weigerde er uw echtgenote te helpen. Een arts meldde uw echtgenote dat ze in het ziekenhuis van Belgrado moest bevallen omdat ze Gorani was en omdat u uw legerdienst in het Servische leger had gedaan. U keerde terug naar huis, waar uw zoon twee dagen later werd geboren. U maakte nergens melding van het incident in het ziekenhuis. Enkele maanden na de geboorte van uw zoon werd hij in een ziekenhuis in Belgrado aan zijn hart geopereerd. Na de operatie diende u op controle te gaan. Begin maart 2004 ging u samen met uw echtgenote en zoon naar een privé-arts in Prizren. Terwijl uw echtgenote en zoon op de consultatie wachtten, ging u boodschappen doen in een winkel in de buurt. Toen u de winkelier in het Servisch aansprak, maakten enkele Albanese klanten een opmerking over uw taalgebruik. U werd opeens door een zestal Albanese mannen geslagen en geschopt. U liep de winkel uit en zag soldaten van KFOR. Omdat u hun taal niet sprak, vroeg u aan een Albanese tolk u te helpen klacht in te dienen. De Albanese tolk verbood u uw verhaal te doen en zei dat de dood uw wachtte als u aan KFOR uw probleem zou melden. U keerde terug naar uw echtgenote en zoon en vertrok zonder het doktersonderzoek af te wachten terug naar uw dorp. U maakte nergens melding van het voorval. U voelde zich niet veilig in uw streek en kwam daarom bijna niet buiten. In maart 2009 beviel uw echtgenote van uw dochter in het ziekenhuis van Novi Sad (Servië). Zoals andere inwoners uit uw dorp had ook u regelmatig te maken met diefstallen gepleegd door Albanese mannen uit Albanië. Eind 2009 had u enkele Albanese mannen uit Albanië betrapt op diefstal en u nam hun paarden af. U nam de paarden mee naar het centrum van het dorp, waar de politie reeds was. U werd door de politie naar de politiestation meegenomen. Daar viel u de gearresteerde Albanese mannen aan. U werd hiervoor door de politie gedurende vijf uur op het politiebureau vastgehouden. Midden juli 2010 werd u plotseling op uw veld om onbekende redenen door een drietal Albanese mannen aangevallen. Enkele dagen later brandden 's nachts balen stro op. U verdacht meteen extremistische Albanese mannen. Op de muur van uw woning werd geschreven dat u een laatste verzoeking kreeg. U meent dat men u nog steeds verweet uw legerdienst in het Servische leger te hebben gedaan. Andere problemen had u immers niet in Kosovo. Uw vader werd na de brand naar de politie, die de brand had opgemerkt, geroepen om uitleg te geven. Hij maakte nooit melding van de bedreigingen, noch dat hij extremistische Albanese mannen verdacht van de brand. Ook u maakte nergens melding van uw problemen. Omdat u de hele situatie beu was, u uw zoon niet de gepaste medische verzorging kon geven, hem niet naar school kon laten gaan en uw echtgenote gezondheidsproblemen had, besloot u het land te verlaten. U vond een smokkelaar die u voor vijfduizend euro naar België kon brengen. Op 26 september 2010 vertrok u samen met uw gezin van Kosovo naar België, waar u op 29 september 2010 een asielaanvraag heeft ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag en -motieven legt u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart (dd. 31/07/2009), uw Kosovaarse geboorteakte (dd. 23/04/2010), uw huwelijksakte (dd. 31/03/2010) en uw legerboekje.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige

schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde vooreerst Kosovo te hebben verlaten omdat onbekende Albanezen u sinds het einde van de oorlog in Kosovo tot aan uw vertrek naar België in 2010 herhaaldelijk zochten en bedreigden omdat u uw legerdienst in het Servische leger heeft gedaan. Ze zouden uw vader hebben gezegd dat u op een lijst stond. Het zou volgens u om extremistische Albanezen gaan, die mogelijk ook verantwoordelijk waren voor een aanval op u midden juli 2010, het verbranden van jullie balen stro en het bekladden van jullie huis met bedreigingen, enkele dagen erna (gehoor CGVS pp. 3-4). Dat u tot aan uw vertrek naar België in 2010 nog zou zijn gezocht door Albanezen omdat u uw legerdienst in het Servische leger deed, is in uw geval weinig aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw volledige dienstplicht op Servisch grondgebied vervulde en nooit op het grondgebied van Kosovo was gestationeerd. Bovendien nam u op geen enkele manier deel aan militaire acties (gehoor CGVS p. 3). Voorts zijn deze door u ingeroepen feiten problemen van inter-persoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. U verklaarde hierover verder dat uw vader eenmaal melding maakte van het bezoek van de twee onbekende Albanezen bij de politie. De politie gaf hem haar telefoonnummer en vroeg uw vader haar te verwittigen als de Albanezen nog eens langskwamen. Uw vader weigerde het telefoonnummer aan te nemen omdat hij, uit angst, niet van plan was de politie te contacteren. Toen uw vader in verband met de brand in juli 2010 was opgeroepen voor een informatief gesprek bij de politie, maakte hij evenmin melding van opzettelijke brandstichting en van geschreven bedreigingen op de muur (gehoorverslag CGVS pp. 3-5, 7-8). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u naar aanleiding van deze door u aangehaalde inter-persoonlijke problemen niet of onvoldoende zou kunnen rekenen op de bescherming van de lokale en/of hogere Kosovaarse autoriteiten. U stelde immers persoonlijk nooit melding te hebben gemaakt van uw problemen en niet de intentie te hebben gehad dit te doen (gehoor CGVS p. 7). Uw verklaring hiervoor, met name dat u geen klacht indiende omdat u bang was en omdat u en uw vader de problemen niet wilden verergeren en u vermoord zou worden (gehoor CGVS pp. 7, 9-10) kan bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd. Het indienen van een klacht houdt in dergelijke gevallen immers specifiek een verzoek tot bescherming in. De autoriteiten kunnen evenwel niet optreden als ze van de criminele feiten niet op de hoogte worden gesteld. U verklaarde in dit verband overigens dat u geen problemen had met uw autoriteiten (gehoor CGVS p. 4). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat de Kosovaarse politie (KP) – die volgens uw vader overigens expliciet vroeg haar te contacteren bij problemen (gehoor CGVS p. 5) – en Eulex ook in Dragaš bescherming kunnen en willen bieden aan diegenen die vervolging vrezen. Bij de lokale politie werken bovendien zowel Albanezen als Gorani. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve kan betreffende uw algemene vrees ten aanzien van Albanezen in Kosovo het volgende worden opgemerkt: uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er binnen de gemeente Dragaš geen noemenswaardige veiligheidsproblemen zijn. Zo blijkt hieruit ondermeer dat de bewegingsvrijheid van Gorani – in tegenstelling tot uw bewering dat u er geen bewegingsvrijheid had (gehoor CGVS pp. 5, 7) – sinds 1999 gevoelig verbeterd is, dat Gorani over het algemeen probleemloos naar verschillende steden in Kosovo kunnen reizen en dat de veiligheidssituatie, hoewel Gorani in afzonderlijke gevallen het slachtoffer kunnen worden van pesterijen door de meerderheidsbevolking – over het algemeen als stabiel en goed wordt omschreven. Sinds 2003 werden

geen etnische incidenten waarbij Gorani betrokken zijn, gerapporteerd. De mate van integratie in de lokale gemeenschap van etnische minderheden, waaronder Gorani, neemt bovendien sterk toe indien ze de Albanese taal beheersen. U haalde geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat het voor u onmogelijk zou zijn de Albanese taal (beter) te leren (gehoor CGVS p. 5) en uw gevoel van uitsluiting hiermee te beperken.

In het licht van bovenstaande objectieve informatie kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan het door u aangehaalde incident begin maart 2004 in Prizren. U verklaarde daarover het volgende: u zou in een winkel door een groep onbekende Albanezen tot bloedens toe zijn mishandeld. De mishandeling was het resultaat uw gebruik van het Servisch tegen de winkelier (gehoor CGVS p. 5). U zou na het incident naar buiten zijn gelopen en KFOR-troepen hebben willen aanspreken via een tolk. Omdat de tolk u bedreigde en eiste dat u niets vertelde over het incident, zou KFOR niet naar u hebben omgekeken (gehoor CGVS p. 6). Gevraagd waarom internationale autoriteiten, met name KFOR, zich niet zouden interesseren in een persoon die hen benadert en tot bloedens toe verwond blijkt te zijn, stelde u eerst enkel dat KFOR niet wist wat u had, waarna u beweerde dat ze op 15 meter van u verwijderd waren en u niet tot bij hen durfde te gaan (gehoor CGVS p. 6). Deze uitleg is geenszins afdoende en houdt bovendien weinig steek.

Wat betreft het door u aangehaalde incident in het ziekenhuis in Dragaš – u beweerde dat uw echtgenote werd geweigerd in het ziekenhuis voor de bevalling van jullie zoon – dient gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote, N.(...) M.(...), die de geloofwaardigheid ervan volledig op de helling zet. U verklaarde over het betreffende incident dat **uw echtgenote in het ziekenhuis een (Albanese) arts had gesproken** die haar wegstuurde met de boodschap dat ze in Belgrado moest bevallen omdat u bij het Servische leger had gediend en omdat jullie Gorani waren (gehoor CGVS p. 6). Uw echtgenote verklaarde over hetzelfde incident dat ze samen met u een taxi had genomen tot aan het ziekenhuis van Dragaš. **Terwijl ze in de taxi zat te wachten, ging u naar het ziekenhuis. U verliet het ziekenhuis en vertelde haar dat zij er niet zou worden opgenomen** omdat u bij het Servische leger had gezeten. U zou daarop naar huis zijn teruggekeerd (gehoor CGVS vrouw p. 5-6).

Inzake de problemen m.b.t. de scholing van uw zoon, voornamelijk aangehaald door uw echtgenote, dient het volgende te worden opgemerkt: uw echtgenote stelde dat jullie uw zoon V.(...), die lijdt aan het syndroom van Down, niet op school konden inschrijven. Hij zou omwille van zijn aandoening in een speciale school lessen moeten volgen. In uw regio, Gora, zou echter geen speciale school voorhanden zijn. Voor zijn scholing zou hij naar een school in Prizren moeten. In jullie geval zou dit echter problemen met de afstand en vervoer opleveren. Bovendien waren jullie bang om buiten te komen. Gevraagd of jullie naar de betreffende school waren geweest om informatie in te winnen, verklaarde uw echtgenote dit nooit te hebben gedaan. Jullie zouden immers niet hebben geweten waar deze school zich precies bevond (gehoor CGVS vrouw p. 10). Gezien u evenwel nooit enige poging heeft ondernomen om zich op afdoende wijze te informeren over de schoolse mogelijkheden voor uw zoon en uw echtgenote bovendien in dit verband nagenoeg louter logistieke problemen aanhaalde, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat deze problemen enig verband houden met de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, geboorteakte en uw huwelijksakte bevestigen uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat. Deze staan echter niet ter discussie. Uw militaire boekje toont aan dat u dienstplichtig was en dat u uw legerdienst volbracht tussen 1998 en 2000, wat op zich door mij niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet “

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Gorani (Slavische moslim) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Zlipotok (gemeente Dragaš). Tijdens de oorlog werd u het slachtoffer van een aanranding door een onbekende Albanees. U bracht uw ouders op de hoogte van het incident maar zocht geen medische verzorging omdat het oorlog was. Sinds het incident heeft u last van nachtmerries en huilbuien. Na de oorlog zocht u niet meteen medische hulp omdat u dacht dat het vanzelf voorbij zou gaan. Op 27 november 2002 trad u officieel in het huwelijk met U.(...) M.(...), een Gorani uit uw dorp. In 2003 moest u bevallen van uw eerste kind. U nam samen met uw echtgenoot een taxi naar een ziekenhuis in Dragaš. Terwijl u in de taxi wachtte, ging uw echtgenoot het ziekenhuis binnen. Bij zijn terugkeer kreeg u te horen dat u er niet mocht bevallen omdat u een Gorani was en omdat uw

echtgenoot zijn legerdienst in het Servische leger had gedaan. U keerde terug naar huis en beviel er met de hulp van uw schoonmoeder. U maakte nergens melding van het incident in het ziekenhuis. Door dit gebeuren kreeg u nog meer last van uw gezondheid. Uw zoon, die lijdt aan het syndroom van Down, moest kort na zijn geboorte een hartoperatie ondergaan. U liet deze ingreep in een ziekenhuis in Belgrado uitvoeren. Na de operatie moest uw zoon op controle. Eind maart 2004 ging u hiervoor samen met uw zoon en uw echtgenoot naar een privé-arts in Prizren. Terwijl u in de wachtzaal zat, ging uw echtgenoot boodschappen doen. Hij werd in de winkel aangevallen en mishandeld door een groep Albanezen. Zonder het onderzoek van uw zoon af te wachten keerden jullie naar uw dorp terug. Verder kon u uw zoon niet op een speciale school inschrijven. De enige school waar uw zoon terecht kon, bevond zich in Prizren. U vond de afstand evenwel te groot, temeer daar u en uw echtgenoot niet veel buiten durfden te komen uit angst voor extremistische Albanezen. Begin mei 2004 bezocht u voor uw gezondheidsklachten een arts, dr. N.(...), in Kruševo. Hij schreef u slaapmiddelen voor en verwees u door naar een neuropsychiater. U ging hiervoor naar dr. Xh.(...) in Prizren. Van mei 2004 tot mei 2010 ging u regelmatig op controle bij uw neuropsychiater. Hij schreef u eveneens medicatie voor en u had verschillende praatsessies met hem. In mei 2010 gaf dr. Xh.(...) u een medisch attest en verwees u naar een andere kliniek door omdat u nog niet genezen was. Uw stress werd versterkt door het feit dat uw echtgenoot gedurende jaren door onbekende extremistische Albanezen werd opgezocht. Uw schoonvader sprak deze mensen en vertelde dat uw echtgenoot werd gezocht omdat hij zijn legerdienst in het Servische leger had gedaan. Midden juli 2010 werden 's nachts balen stro in brand gestoken. Op de muur van jullie woning werd geschreven dat het een laatste verwittiging was. U verdacht extremistische Albanezen van deze daden. Omwille van al uw medische problemen, omwille van de medische problemen van uw zoon en omdat u voor hem geen geschikte school vond en omdat uw echtgenoot problemen had met extremistische Albanezen, besloten jullie het land te verlaten. Uw schoonvader regelde jullie reis met smokkelaars. Op 25 september 2010 vertrokken u, uw echtgenoot en jullie twee minderjarige kinderen uit uw dorp richting België, waar u op 28 september 2010 aankwam. U heeft dezelfde dag een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart (dd. 31/07/2009), uw Kosovaarse geboorteakte (dd. 23/04/2010), een medisch attest, opgesteld door dr. X.(...) I.(...), een neuropsychiater uit Prizren (dd. 20/04/2010), de Kosovaarse geboorteaktes van uw beide kinderen (dd. 31/03/2010 en dd. 23/04/2010), de vaccinatieboekjes van uw beide kinderen en een medisch attest van uw arts in België, waarin staat dat u aan PTSD lijdt (dd.18/05/2011).

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u zich in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw psychische problemen, die rechtstreeks zouden voortvloeien uit een incident tijdens de oorlog in Kosovo en de problemen die uw echtgenoot met extremistische Albanezen zou hebben gehad, dient het volgende te worden vastgesteld: vooreerst verwees u bij de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment naar het betreffende incident (zie vragenlijst Commissariaat-generaal). U stelde enkel dat men u niet had gevraagd of u iets tijdens de oorlog had meegemaakt (gehoor CGVS p. 4). Wel haalde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken andere – latere – incidenten aan als feiten die u psychische problemen bezorgden. Uw geloofwaardigheid komt hierdoor op de helling te staan. Gevraagd naar de omstandigheden waarin het incident zich voordeed, kon u enkel vertellen dat u zich op het ogenblik van de feiten alleen in de stal bevond (gehoor CGVS p. 4). Verder kon u op geen enkele manier het incident dateren – u weet niet te zeggen of het zich aan het begin, midden of eerder tegen het einde van de oorlog voordeed, of er andere dorpsbewoners op hetzelfde ogenblik het slachtoffer werden van een aanranding of dat het misschien uw moeder en uw zus overkwam (gehoor CGVS pp. 4-5). Hoewel uw ouders op de hoogte zouden zijn geweest van het gebeuren, heeft u meteen na het incident of in de eerste jaren na de oorlog nooit een medische controle ondergaan met betrekking tot de aanranding (gehoor CGVS p. 5). U verklaarde dat u n.a.v. de psychische problemen die u hierdoor zou hebben gekregen, pas in april 2004 een eerste keer een arts raadpleegde. Gevraagd waarom u niet eerder medische hulp zocht, stelde u enkel dat u niet gehuwd was, bij uw ouders woonde en zichzelf probeerde te kalmeren (gehoor CGVS p. 7). Deze verklaring overtuigt niet.

Inzake de door u aangehaalde psychische problemen (PTSD – gehoor CGVS p. 4) legde u één Kosovaars medisch attest neer, afgeleverd op 20 april 2010 door dr. X.(...) I.(...), een neuropsychiater uit Prizren. Hierin wordt gesteld dat u lijdt aan posttraumatische stress, te wijten aan gebeurtenissen in uw land van herkomst. Uit de inhoud van dit attest blijkt dat dit document opgesteld werd na een gesprek met u. Een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de

mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Gezien uit dit attest en uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende zes jaar intensief begeleid werd, werd u tijdens het gehoor gevraagd om meer bewijsstukken van deze behandelingen neer te leggen. U verklaarde echter dat u nooit enig document, behalve het neergelegde, had gekregen van uw arts (gehoor CGVS pp. 9-10). Nochtans kan van iemand die gedurende jaren zes jaar medisch wordt opgevolgd in haar land van herkomst en medicatie neemt, redelijkerwijze verwacht worden dat zij meer schriftelijke bewijzen kan neerleggen dan één medisch attest. Bovendien is het hoogst bevreemdend dat u, in tegenstelling tot enig ander document in verband met uw psychische ziekte, dit ene rapport, dd. 20/04/2010 (i.e. ongeveer vijf maanden voor uw asielaanvraag), plots wel zou gekregen hebben, zonder dat u hiervoor enige vraag zou hebben gesteld (gehoor CGVS p.9). Betreffende dit medische rapport kan er bovendien nog opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat u de volledige naam van uw behandelende arts, na zes jaar van behandeling, niet kent. U sprak voortdurend van uw bezoeken aan dokter Xh.(...), wiens voornaam X.(...) was. Zijn familienaam – hoewel vermeld op het medische attest – kent u niet (gehoor CGVS pp. 8-9). Behalve “diazepam” kent u geen enkele benaming van andere geneesmiddelen die u gedurende jaren in Kosovo kreeg voorgeschreven en die u innam (gehoor CGVS pp. 8-9). In het door u neergelegde medische attest uit uw land blijkt nochtans dat u verschillende medicatie voorgeschreven kreeg. Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt hoe dan ook niet dat u zich ingeval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor de door u aangehaalde problemen niet opnieuw tot dr. Xh.(...) of een andere arts zou kunnen wenden, temeer daar u uitdrukkelijk verklaarde zich beter te voelen met de door dr. Xh.(...) geboden behandeling (gehoor CGVS p. 8). Voorts dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag voor het overige steunt op de motieven die eveneens door uw echtgenoot, U.(...) M.(...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“(…)”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt aldus dat ook ten aanzien van u niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en geboorteakte bevestigen uw identiteit en nationaliteit. Deze staan niet ter discussie. De geboorteaktes van uw beide kinderen bevestigen de identiteit en nationaliteit van de betrokkenen. Uit het door u neergelegde medisch attest en vaccinatieboekjes van uw beide kinderen blijkt dat u toegang had tot gezondheidszorg in Kosovo.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, stellen verzoekers met betrekking tot de onwaarschijnlijkheid van het feit dat eerste verzoeker na tien jaar nog steeds zou worden gevisieerd dat zij “paf staan” van zoveel naïviteit. Volgens verzoekers is het in kleine dorpen zoals het dorp waar zij woonden een publiek geheim wie wat gedaan heeft tijdens het Kosovo-conflict, ook al is het dan al jaren geleden. Verzoekers opperen dat het misschien weinig waarschijnlijk, maar allerm minst onmogelijk is dat de meeste personen nog exact weten waar iemand gelegerd was en minstens in welk leger iemand gediend heeft.

Aangaande het gemeenrechtelijk karakter van de vervolgingsfeiten merken verzoekers op dat deze wel degelijk te maken hadden met etnisch-politieke motieven, namelijk het feit dat eerste verzoeker gediend heeft in het Servische leger. Daarnaast stellen verzoekers dat er geen afdoende bescherming kon worden geboden door de overheid waardoor de zaak verder reikt dan een geschil tussen privé-persoonen. Verzoekers vragen de aandacht voor de realiteit ter plaatse waarbij iemand die de politie contacteert later nog zwaardere represailles riskeert. Verzoekers stellen dat hun zoon nog meer ellende over zich heen zou krijgen indien zij de politie zouden contacteren waardoor hen geen afdoende

rechtsbescherming wordt geboden. Ze wijzen erop dat het feit dat zij tot de Gorani behoren, daarin zeker meespeelt.

Met betrekking tot de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden werpen verzoekers op dat er enige nuance aan de dag moet worden gelegd omdat het inroepen van de hulp van de politie meestal nergens toe leidt en de zaken aanzienlijk verergert. Verzoekers wijzen erop dat de rapporten die door het Commissariaat-generaal worden gehanteerd in termen van algemeenheden zijn gesteld, dat erin vermeld wordt dat er nog wel losse incidenten bestaan en dat het steeds gaat over 'overwegend' veilige situaties, maar dat volstreekte rust en veiligheid niet kunnen gegarandeerd worden.

In casu zijn verzoekers van mening dat er een belangrijke factor bijkomt, namelijk het feit dat eerste verzoeker destijds zijn legerdienst voor de Serviërs heeft gedaan waardoor het niet louter gaat om het "Gorani-zijn", maar veel verder gaat. Verzoekers wijzen erop dat men steeds rekening moet houden met het subjectief element van de vrees zoals beschreven in de Proceduregids van het UNHCR en dat het vanuit verzoekers ervaringen moeilijk lag om bij de politie langs te gaan, gelet op die subjectieve vrees.

Over de tegenstrijdigheid betreffende het hospitaalbezoek in 2003, met name omtrent de vraag of tweede verzoekster alleen was binnengegaan terwijl eerste verzoeker in de auto wachtte of ze beiden waren binnengegaan, merken verzoekers op dat er een misverstand moet zijn geweest, wat uit de nota's van verzoeker zou blijken. Verzoekers opperen dat de tolk dit misschien anders begrepen had en ze wijzen erop dat dit de enige anomalie is in het uitgebreide relaas van beide partijen zodat dit niet vermag de aanvraag op losse schroeven te zetten. Als besluit stellen verzoekers dat de beslissing onvoldoende naar recht is gemotiveerd.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Volgens verzoekers is het duidelijk dat ze ernstige en systematische daden van vervolging ondergingen die onbeheersbaar zijn door de overheid, die weinig vermag tegen praktijken van bloedwraak, waardoor de actoren 'overheidsactoren' worden. Verzoekers verwijzen naar de Proceduregids van UNHCR en stellen dat de actoren van de vervolging ook privé-personen kunnen zijn indien hun gedrag door de overheid niet kan worden afgestopt, zoals 'in casu'. Volgens verzoekers hebben de Kosovaren misschien wel de oprichting van bepaalde instanties aangemoedigd, maar dit zijn in de praktijk vaak lege dozen die niet in staat zijn de tweespalt tussen de bevolking te dichten, zeker niet in gevallen waar er bijzondere problematieken zoals het vervullen van de legerdienst tijdens de oorlog spelen waardoor er een onjuiste toepassing werd gemaakt van het Vluchtelingenverdrag.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dat zij op grond van de ingeroepen feiten minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. De fysieke en geestelijke integriteit van verzoekers kan niet worden gegarandeerd bij een terugkeer naar Kosovo indien de Albanezen lucht krijgen van hun terugkeer en dat zij nog steeds daden van agressie zullen willen plegen.

2.2. De door verzoekers aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële 'algemene' motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486). Het middel moet derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht worden beoordeeld.

2.4. De bestreden beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd zijn in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat eerste verzoeker anno 2010 nog door etnische Albanezen zou worden gevisieerd omdat hij zijn legerdienst destijds in het Servische leger deed, terwijl hij niet aan de militaire acties deelnam en niet op het grondgebied van Kosovo was gestationeerd. Vervolgens wordt in de beslissingen gewezen op het gemeenschappelijke en interpersoonlijke karakter van de ingeroepen vervolgingsfeiten en op het feit dat

verzoekers niet aannemelijk maakten voor deze interpersoonlijke problemen geen beroep te kunnen doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers, zo wordt in de beslissingen benadrukt, dat de Kosovaarse politie heden naar behoren functioneert en dat er bijgevolg in Kosovo voldoende maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verder blijkt uit diezelfde informatie dat er in Dragash geen noemenswaardige veiligheidsproblemen zijn en dat er sinds 2003 geen etnische incidenten werden gerapporteerd waarbij Gorani betrokken zijn. Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde incident in Prizren in maart 2004 waarbij hij na het gebruik van het Servo-Kroatisch in een winkel door een groep Albanezen tot bloedens toe zou zijn mishandeld, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker een weinig steekhoudende uitleg gaf over zijn contacten met KFOR onmiddellijk na het incident. Betreffende het incident in het ziekenhuis van Dragash, waarbij eerste verzoeker beweerde dat zijn echtgenote werd geweigerd voor de bevalling van hun zoon, werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen hun verklaringen waardoor in de beslissing wordt besloten dat de geloofwaardigheid ervan op de helling komt te staan. Over de problemen die verzoekers kenden bij de inschrijving op school van hun zoon wordt in de beslissingen gesteld dat verzoekers hierrond hoofdzakelijk logistieke problemen aanhaalden die geen verband hielden met het Vluchtelingenverdrag of met de subsidiaire bescherming. De documenten die verzoekers neerleggen, wijzigen niets aan de conclusies. Specifiek met betrekking tot tweede verzoekster wordt in de aan haar gerichte beslissing gewezen op het feit dat zij niet bij machte bleek de aanranding waarvan zij tijdens de oorlog slachtoffer zou zijn geworden en die aanleiding zou hebben gegeven tot haar psychische problemen te dateren. Bovendien zou zij slechts in 2004 voor het eerst een arts geraadpleegd hebben en blijkt dat zij gedurende zes jaar door een arts werd begeleid waardoor zij niet aantoonbaar dat zij zich bij een terugkeer niet opnieuw tot deze of een andere arts kan wenden.

2.5. Met betrekking tot het weinig aannemelijk karakter van hun verklaringen dat ze tot op heden zouden worden bedreigd omwille van het feit dat eerste verzoeker zijn legerdienst in het Servische leger heeft gedaan, wijst de Raad verzoekers op de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees voor vervolging 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker in 1998 en 1999 zijn legerdienst vervulde in de buurt van Belgrado (Servië) en niet deelnam aan de militaire activiteiten (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 20/05/2011, p.3). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat eerste verzoeker zijn belagers nooit gezien had en dat zijn analyse dat ze hem tot in 2010 omwille van zijn legerdienst belaagden in wezen op een hypothese berust (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 20/05/2011, p. 4). Verzoekers geven trouwens zelf aan dat het weinig waarschijnlijk is, maar stellen dat het niet onmogelijk is. Met hun betoog dat het in een klein dorp een publiek geheim is wie wat heeft gedaan tijdens het Kosovo-conflict tonen zij echter niet aan dat hun veronderstellingen met de werkelijkheid overeenstemmen. Hierbij dient overigens te worden opgemerkt dat tweede verzoekster, die uit hetzelfde dorp afkomstig is als eerste verzoeker, alvast niet of nauwelijks op de hoogte is van de modaliteiten van de legerdienst van haar echtgenoot (stuk 5, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS, p. 6). Bijgevolg kan ten zeerste worden getwijfeld of de andere dorpsgenoten beter op de hoogte zouden zijn van waar eerste verzoeker zijn legerdienst zou hebben vervuld. De commissaris-generaal kon in elk geval uit de beschikbare gegevens rechtsgeldig besluiten, dat het uiterst onwaarschijnlijk is dat verzoekers anno 2010 nog zouden worden lastiggevallen omwille van de legerdienst van eerste verzoeker.

2.6. De door verzoekers aangehaalde feiten, voor zover deze als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, *quod non*, kunnen in elk geval niet worden gelijkgesteld met vervolging. Deze feiten hebben immers een gemeenrechtelijk karakter omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. Verzoekers betwisten dit niet. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, of, omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, willen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen. Blijkens het administratief dossier zou de vader van eerste verzoeker naar aanleiding van de belaging enkel in het begin melding hebben gedaan bij de politie, maar dit daarna niet meer gedurfd hebben. Bovendien zou de vader van eerste verzoeker geweigerd hebben om contact op te nemen met de politie bij herhaling van de bedreigingen (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 20/05/2011, p. 5). De Raad merkt op dat verzoekers slechts in

onderhavig verzoekschrift een, volkomen ongestaafd, betoog houden over de zwaardere represailles die het gevolg zijn van het contacteren van de politie en het feit dat hun etnische origine daarin een rol zou spelen. In elk geval tonen verzoekers niet aan dat zij de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden hebben uitgeput. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld kunnen autoriteiten slechts optreden tegen criminele activiteiten wanneer zij hiervan op de hoogte worden gesteld. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij geen beroep konden doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten naar aanleiding van de bedreigingen waarvan ze beweerden slachtoffer te zijn. De Raad merkt ook op dat verzoekers met hun blote bewering dat de initiatieven van de Kosovaarse regering vaak lege dozen die niet in staat zijn de tweespalt tussen de bevolking te dichten, niet aannemelijk maken dat de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd niet correct is (stuk 14, Landeninformatie), noch dat uit deze informatie niet zou kunnen worden besloten dat in Kosovo voldoende maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot de huidige veiligheidstoestand in Kosovo, merkt de Raad op dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de situationele context, die blijkt uit de informatiebronnen waarover de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, niet strookt met de werkelijkheid, waardoor het aan de verzoekende partijen is om hun individuele vervolgingsvrees des te meer te concretiseren (cf. RvS 6 november 2002, nr. 112.347). Waar verzoekers meedelen dat er niet enkel rekening dient te worden gehouden met hun etnische origine, maar ook met het feit dat eerste verzoeker zijn legerdienst deed voor de Serviërs, dient te worden vastgesteld dat zij niet met concrete gegevens aantonen dat deze toevalligheid aanleiding zou geven tot de vervolgingsfeiten waarvan zij beweren slachtoffer te zijn geworden. Verzoekers weerleggen de objectieve informatie niet die aan het administratief dossier is toegevoegd en waaruit blijkt dat er sinds midden 2001 geen etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gerapporteerd en de veiligheidssituatie van de Gorani als bevredigend kan worden omschreven (stuk 14, Landeninformatie, SRB Kosovo, De gorani en de veiligheidssituatie in Dragash, p. 23 e.v.). Zoals reeds gesteld volstaat een subjectieve vrees niet om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling. Verzoekers tonen in elk geval niet aan dat er een foutieve toepassing werd gemaakt van het Vluchtelingenverdrag.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat dat eerste verzoeker met betrekking tot het incident in het ziekenhuis van Dragash in 2003 verklaarde dat één of andere dokter aan zijn vrouw had gezegd dat ze naar een ziekenhuis in Belgrado moesten gaan omdat hij in het Servische leger was en Goran was en dat hij naast haar stond toen de dokter dit zei (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 20/05/2011, p. 6). Tweede verzoekster verklaarde daarentegen dat haar man met de artsen sprak en dat dezen haar weigerden terwijl zij nog in de taxi zat (stuk 5, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 20/05/2011, p. 5-6). Verzoekers maken niet aannemelijk dat er een misverstand of een verkeerde vertaling aan de basis lag van deze tegenstrijdigheid, zoals zij nochtans in hun verzoekschrift aanvoeren. Blijkens de gehoorverslagen verstonden zowel eerste verzoeker als zijn echtgenote de tolk goed en maakten zij hieromtrent geen opmerkingen (stuk 5, gehoorverslagen, pp. 2; eindpagina's). Met hun *a posteriori*-beweringen slagen verzoekers er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen, waardoor ernstig kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van het relaas. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij suggereren dat deze tegenstrijdigheid over het hoofd moet worden gezien omdat het de enige anomalie betreft in hun relaas. De feiten die verzoekers aanhaalden, met name de weigering om medische hulp te verlenen aan een zwangere vrouw omwille van motieven die verband houden met de legerdienst of de etnische origine van de hulpbehoevenden zijn dermate ernstig en maken de kern uit van hun relaas, zodat van verzoekers mag worden verwacht dat zij hierover éénduidige verklaringen afleggen.

2.9. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers de motieven met betrekking tot de medische problemen van tweede verzoekster, die in de aan haar gerichte beslissing zijn opgenomen, ongemoeid laten, zodat de Raad deze motieven overneemt en tot de zijne maakt.

2.10. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun asielrelaas kunnen verzoekers zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Met hun blote affirmatie dat hun fysieke en geestelijke integriteit niet kan worden gegarandeerd bij een terugkeer naar Kosovo, tonen zij een dergelijk risico niet aan. Verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN